

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 16. Mt. XVII

Balandžio-Apr. 17, 1937

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ

LEKCIJA

I Petro 2, 11-19.

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, susilaikykite kaip ateiviai ir keleiviai nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebūnie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras; kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo: ar tai karaliui kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siūstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumėte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojamą; kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktenybei dangalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių. Jūs, vergai, būkite pasidavę visa baime valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonė, jei kas dėl sąžinės Dievop pakelia vargus, kentėdamas neteisingai.

EVANGELIJA

Jono 16, 16-22.

ANUO METU, Jėzus tarė savo mokytiniam: Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kaikurie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandėlė? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausyti, ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

Pamokslas Trečiajam Sekmadieniui Po Velykų

Bastūnas

YRA SAKOMA, kad, kaip paskutinis žvakės sparskėjimas šviesiausias ir paskutinis saulėlaidos žerėjimas gražiausias, taip gero žmogaus paskutiniai ant šios žemės žodžiai geriausi ir teisingiausi. Paskutiniai miršančio tėvo ar motinos žodžiai savo vaikams, aplink lovą susirinkusiems, yra maloniausi ir skaudžiausi. Taip ir su Jėzaus Kristaus žodžiais, kurių keletą skaitėme šios dienos Evangelijoje, kur Jėzus švelniai ir mandagiai praneša Savo apaštalam apie Savo artėjantį prasišalinimą, atsiskyrimą ir pataria jiems ir pamokina juos, kad jie pajęgtų tvirti ir išlaikyti visus tuos bandymus, kurie jų visų laukia.

“Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą.” Šie, mūsų Viešpaties žodžiai visai aiškinami. Vieni sako, kad čia mūsų Viešpats kalbąs apie Savo mirtį ir prisikėlimą; taip kaip kad Jisai sakytų: “per tris dienas, Man karste begulint, jūs Manęs nebematysite; ir Man net iš numirusių prisikėlus, jūs Mane matysite tik labai trumpam laikui, būtent tik per keturias dešimtys dienų, po kurio laiko Aš žengiu pas Savo Tėvą.” Kiti supranta mūsų Viešpatį, reiškiantį, kad trumpam laikui nematysite manęs, nes Aš mirsiu ir būsiu palaidotas; bet neužilgo vėl Mane pamatysite, nes po trijų dienų Aš prisikelsiu iš karsto ir pasi-

vysiu jus Galiliejoje. Šventasis Augustinas, vienok, mums aiškina šitaip: Neužilgo Manęs nematysite, nes grįžtu į dangų, sėdėti po Savo Tėvo dešinės; bet jūs dar kartą Mane pamatysite, kai sugrįšiu visoje Savo garbėje ir jėgoje pasaulio teisti; tada Aš jus pamatysiu, ir jūsų širdys džiaugsis ir jūsų džiaugsmą niekas negalės iš jūsų išpėsti." Šis, pastarasis išaiškinimas, rodos, geriausiai tinkąs mūsų Viešpaties žodžiams ir jų reikšmei. Pati Bažnyčia, rodos, pritaria šitam aiškinimui, paskirdama žodžius: "Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą," šio sekmadienio Evangelijai, nes šis sekmadienis pusiaukelis tarp Jėzaus prisikėlimo ir į dangų žengimo. Tuomi Bažnyčia, bent apylankoms, pasisako už nuomonę, kad čia mūsų Viešpaties kalbėjo ne apie Savo mirtį ir prisikėlimą; bet greičiausia apie Savo į dangų išėjimą ir paskutinį, pasaulio pabaigoje, atėjimą.

O tas protarpis tarp mūsų Viešpaties dangun žengimo ir Jojo paskutinio atėjimo, nežiūrint kaip ilgas mums atrodytų, iš tikrųjų, labai trumpas, ir toli gražu visai negali prilygti amžinybei! Gyvenimas ant šios žemės, kad ir ilgių ilgiausias, tai tik "Valandėlė" ir mūsų Viešpaties mus iš kalno perspėja, kad čia rasime tik vargo ir kentėjimo: "Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudsite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliūde, bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu." Dievo šventieji gerai žinojo, ką jų laukia šioje ašarų pakalnėje, bet jie taipgi žinojo, kokia užmokestis jiems surengta danguje. Mūsų Viešpaties prilygina šiuos laikinius skausmus ir amžiną džiaugsmą prie gimdymo kančios ir džiaugsmo: "Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo: Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus." Šiame prilyginime mūsų Viešpaties nori mums parodyti, kaip greitai laikinasis skausmas ir liūdesys virsta giliu ir ilgai tveriančiu džiaugsmu, kaip greitai motinystės skausmai tampa motinystės meile ir džiaugsmu. Motinystės gimdymo kančios prilyginamai trumpos; motinystės meilė ir linksmybė ilgalaikinė, pastovi. Nėra kito tokio skausmo, kuris taip greitai pavirstų džiaugsmu ir pasididžiavimu. Motinos gim-

dymo kančios pabaiga; tai josios linksmybės pradžia.

Šiame prilyginime glūdi bent kiek mums suprantamas paaiškinimas šio gyvenimo prasmės ir jo santykių su anojo linksmybe ir garbe, "Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tik tai jis, bet ir mes, kurie turime Dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo įsūnystės, mūsų kūno atpirkimo." Ir duodamas mums šį paaiškinimą, mūsų Viešpaties užtikrina mus, kad, perplaukę audringas šio gyvenimo bangas, rasime ramų amžinos laimės ir linksmybės uostą. Ir visa tai neužilgo; mums tereikia savo laivo vairą amžinystėn kreipti ir savo kelią tobulybės žvaigždėmis nusistatyti: "Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims." Ir taip, pasitikėdami mūsų Viešpaties pasižadėjimu, galime, kad ir didžiausiuose kūno ar sielos skausmuose, visados susiraminti mintimi, kad "sunkumas tegali tęstis per naktį, bet linksmybė ateina ryte;" ar, kaip mūsų dainius tą pačią mintį eilėse įamžino:

"Naktis!...bet kas gi! bus ir rytas!"

Amen.

Kaip saldu...

*Kaip saldu mylėt Mariją
Visų gražiausią Panebę,
Kuri jaunuolio širdyje
Ilgesį aukštybių kelia.*

*Kaip saldu saldu minti,
Gražiausį vardą, Marią —
Rodos pradeda žydėti
Lūpose tyra lelija.*

*Kaip saldu, kada kankina
Vargai, pagundos pikčiausios,
Siūsti maldą karštą — gryną
Prie Motulės Nekalčiausios.*

*Tad, jaunuoliai, pamylėkim
Tą gražiausiąją Panebę.
Joje savo viltį dėkim —
Ji mums rodys laimės kelią.*

J. Kolibras.

Šv. Dionyzas, Kankinys

Kun. A. T. (Samata)

Šventojo Paskutinė Komunija

ANTROJO ŠIMTMEČIO pradžioje, mūsų Išganytojas parėdė taip, kad nuostabiais įvykiais parodyti tikrąjį Savo esimą Švenčiausiam Sakramente ir tuo pačiu išreikšti Savo meilę ištikimiems Savo tarnams. Tai yra užrašyta šv. Dionyzo gyvenimo istorijoje. Jis buvo Paryžiaus pirmasis vyskupas.

Šv. Dionyzas iš Atėnų (Graikijoj) atėjo į Romą, kad atlankyti šv. Povilą, esantį kalėjime. Po to šv. Klementas jį pasiuntė į Galiją drauge su kunigu Rustiku, diakonu Eleuterijum ir kitais, kad to krašto gyventojams skelbti Evangeliją. Savo kelionėje jis susiturėjo Arlėse, kad tikėjime sutvirtinti krikščionis, kuriuos pirmiau atvertė šv. Povilas ir Trofimas. Iš čia jis vyko į Paryžių, kad to miesto gyventojus atvesti į tikrąjį tikėjimą. Garbingos pasekmės apvainikavo uolią ir išganingą jo darbuotę. Ir netrukus Dievo įsakymai buvo sąžiningai pildomi ir dorybės pradėjo klestėti naujų krikščionių gyvenime.

Šv. Dionyzas, patapęs Paryžiaus pirmuoju vyskupu, iš gražių pasekmių be galo džiaugėsi drauge su naujai tapusiais krikščionimis. Tačiau, drūidai, matydami, kad jų dievaičių aukūrai iš palengvo eina į užuomaršą, be galo įtūžo ir ėmėsi pragaištingų žygių. Dėl to jie dėjo pastangų, kad iš prefekto Fešenijaus gauti įtakos ir paspirties. Tas jiems pavyko. Ir prefektas Fešenijus įkalino šv. Dionyzą, kunigą Rustiką ir diakoną Eleuterijų.

Tuo metu šv. Dionyzas buvo pasiekęs gilios senatvės ir ėjo 110 metus. Šventieji išpažintojai ir kentėtojai kaliniai, nors smarkiai ir žiauriai buvo persekioti teismo tribūnoje, vienok jie drąsiai gynė šv. Tikėjimą. Šv. Dionyzo uolumas, drąsa ir ištvermė buvo nepalaužiama. Jis buvo plaktas, išties tas ant gridirono, mestas plėšriems žvėrimis, įdėtas į pečių, kryžiuotas. Tačiau, nežiūrind tų visų baisių kankinimų ir nepakeliamų kančių, šv. Dionyzas neliovė skelbti Jėzaus Kristaus mokymų ir ginti šv. Tikėjimo tiesų. Per stebuklą, jis ištvėrė visus kankinimus ir baisias kančias, ir vėl buvo įkalintas.

Šv. Dionyzas jautė, kad artinasi jo gyvenimo pabaiga, ir paskutinį kartą jis ruošėsi atnašauti šv. Mišių auką, iš kur visada gaudavo ypatingą drąsą ir tvirtybę.

Šv. vyskupas kentėtojas ištare konsekracijos galinguosius žodžius. Šv. kankinys netrukus turėjo priimti šv. Komuniją. Kalėjimas, kuriame šv. Dionyzas atnašavo šv. Mišių auką, staiga nušvito dangiška šviesa. Mūsų Išganytojas, apgaubtas dangiškųjų dvasių galybėmis, apsireiškė regimas; ir, imdamas konsekruotą ostiją į palaimintas Savo rankas, tarė:

“Priimk, Mano Širdies meilingasis sūnau, priimk šitą brangintą Dovaną, kurią šventesniu būdu priimsi Dangiškojo Mano Tėvo karalystėje. Baisias kančias tu iškentėjai, bet baisesnes kančias turėsi dar kęsti su nepalaužiamu vyriškumu ir karžygiškumu. Tačiau, nepalyginamai didesnis bus tavo užmokesnis Danguje ir didesnė tavo šventumo garbė čia, žemėje. Mano karalystėje bus palaiminti visi, kurie seks tavo gyvenimą. Tavo meilė dėl Manęs įgijo tos vertybės, jei ko prašysi, bus tau suteikta. Tavo malda bus visada išklaudyta dėl tų visų, kuriems melsi Mano užtarymo ar pagelbos.”

Po tų žodžių mūsų Išganytojas palaimintomis Savo rankomis suteikė šv. Komuniją ištikimam išpažintojui ir kentėtojui kankiniui. Tada Jis išnyko iš akių, palikdamas šv. Dionyzą sužavėtą ir apimtą dangišku džiaugsmu. Ir kai jis pabaigė šv. Mišias laikyti ir padarė padėkonę, ištikimi tikintieji, kurie buvo aplankę gerbtiną savo ganytoją, tapo paguosti jų nuliūdime, nors netekdami brangaus tėvo ir jo gerų tarnų, būtent, kunigo Rustiko ir diakono Eleuterijaus.

Tą pačią dieną šventieji kentėtojai kankiniai buvo vėl šaukti stoti prieš teisėją, kurs veltui ryžosi palaužti jų nepaprastą ir šventąjį karžygiškumą šv. Tikėjimo tvirtybėje. Nieko nelaimėdamas, žiaurus teisėjas juos pasmerkė galvą guldyti nukirtimui. Kai atėjo ties žudymo vieta, trys šventieji kentėtojai kankiniai priklaupė. O šv. Dionyzas pakėlė savo rankas ir akis į Dangų, nuoširdžiai melddamasis:

“Viešpatie Dieve, Galingasis Tėve, Gyvojančio Dievo Sūnau, ir Tu, Šventoji Dvasia,

Pastiprintoja, kurie esate tik vienas Dievas, viena ir ta pati substancija ir nepadalinama Trejybė, primk sielas Tavo tarnų, kurie savo gyvybes šiandien aukoja Tavo meilei!”

Ir garsiu balsu, kunigas Rustikas ir diakonas Eleuterijus atsakė:

“Amen!”

Šv. Jono Nuo Dievo Regėjimas

MES GALIME mąstyti apie šventuosius, kaip jaunas kadetas mąsto apie Washingtoną, Fridriką Didįjį, Napoleoną Bonapartą, Fochą, Hindenburgą ir kitus garsius vadus, iš kurių galima stebėtis, bet kuriuos nevisada ir ne visi gali pajęgti sekti. Mes sau gal pasakysime: “Taip, kad mes po jų vėliava būtume buvę, drąsiai būtume užpuolę prieš tvirtovę, velnią, ir gal jau su pergale eitume.”

Tai tuščia svajonė. Šventieji priėjo prie aukštumo, kuris mus apjakiną, lėtu ir sunkiu ėjimu; jie galėjo atlikti daug didžiū ir garbingų darbų, nes buvo ištikimi mažiuose daiktuose.

Kas buvo šv. Jonas nuo Dievo. Kas jis, kuris liko tokis didis šventasis, tokis pilnas pasitikėjimo ir ištvermingas maldose, kad vargšai paprastai kalbėdavo: “Dievas siunčia bandymus, kad Jonas galėtų daryti stebuklus.”

Jis buvo vargšas vaikas, kaimiečio sūnus. Pirmiausia piemeniavo, paskui kareiviavo, tarnavo ir pirkliauo, keliaudamas su knygomis ir paveikslais. Visuose tuose užsiėmimuose jis turėjo vieną siekį, vieną tikslą prieš save — Dievo garbę.

Ir taip — ne po keletos metų, kuriuos jis praleido ligoninėse, tarnaudamas neturteliams ir kitų atmestiems Granadoje (Ispanijoje), bet po daugelio metų sunkaus darbo, kaip vargšas, visų žeminamas, Jonas nuo Dievo apturėjo dangiškųjų regėjimų malonę, ir net matymo paties Kūdikielio Jėzaus.

Vieną dieną, kada Jonas keliavo toje šalyje su maišeliu tikybinių knygų ir paveikslų ant savo pečių, jis maldoje pakėlė savo širdį prie Dievo. Staiga susitiko mažą vaikėlį, visiškai basą, labai menkai aprėdytą. Jo išvaizda užgavo Jono širdį. Jis nusiėmė savo autuvus (sandalus) ir davė vaikui, bet tasai nusišypsojo ir atidavė jam atgal, sakydamas, kad jie jo mažoms kojoms perdideli.

Po tos trumpos maldos, ant kaladės jie guldė savo galvas, kuriuos buvo nukirstos. Ta vieta buvo kalne netoli miesto. Dėl to tas kalnas gavo vardą ir vadinasi MONT-MARTE — Kankinių Kalnas, kur šiandien stovi be galo graži ir brangi Švenčiausios Jėzaus Širdies bažnyčia.

Jonas susigėdo, kad jis mažiau kenčia, kaip tas vaikutis. Jis pasilenkė ir pasakė, kad vaikas jam sėstų ant pačių: jis jį panešėsias.

Vaikas užsilipo. Dabar Jonas ėjo, apsunkintas dviguba našta. Prakaitas liejosi jam per veidą, (vaikas švelniai šluostė prakaitą). Nugarą ėmė skaudėti. Galop, netoliese pamatė Jonas vandens šaltinėlj, ir mužutį medį.

“Brangus mano broliuk,” tarė jis mandagiai vaikui, “aš čia tave padėsiu po medžiu pavėsyje, pats eisiu atsigeriti.”

Vaikas noriai sutiko; o kada Jonas buvo beinas jau prie šaltinio, vaikas šuktelėjo jį atgal. Jonas atsigrėžė. Ir kas?

Vaikelio vietoje jis mato savo Išganytoją, visoje Jo didybės garbėje. Jis laikė apsiautala su žerinėiu ant Jo kryžiumi, ir tarė:

“Jonai, Granada bus tavo kryžius.” Po to Jis išnyko, palikdamas savo tarną nusižeminime ir pilną dėkingumo už tokią malonę.

Tokis kryžius, kokis buvo parodytas Jonui, ženklina meilę ir pasišventimą: “Kas mane myli, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teina paskui mane.”

Mes sužinojome, kaip Granada tapo šv. Jono kryžiumi. Jis dieną ir naktį darbovosi tarp vargšų, dirbdamas ligoninėse, elgetaudamas vargšams išmaldų gatvėse, rinkdamas visus aplink save ir vesdamas visus prie Dievo. Už tokia meilę ir pasišventimą jis daug kentė persekiojimu, net nuo tų, kuriems rodė savo kilnų nuoširdumą. Jis mirė nusilpnėjęs nuo nusimarinimo, pasišventimo ir darbo Dievo garbei ir artimo naudai atlikto.

Jo gyvenimas daugiausia mus moko nusižeminimo: nesibijoti užimti, kad ir žemiausią vieta, kad tik būtų Dievui garbė. Jis nesigėdijo prastų darbų, kuriais galėjo nešti Dievui garbę ir žmonėms naudą. Jis atsiminė Išganytojo žodžius: “Kas save aukština bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas.”

Kam. V. K.

KATARINA TEKAKWITHA

(Mohawk'ų Lelija)

Chrysalis

KAI po smarkios audros saulutė prašvirdavo meiliai, nueidavau į priemiesčio smiltynkalnius, nes tuomet būdavo taip gražu, ramu, kad žmogus jausdavais kaip bažnyčioj — taip arti prie Dievo. Ir tenai bevaikštinėjant vingiuotais senovės pramintais takais, kiek gražių tiesų pastebėjau Dievo surėdymuose! Kiek kilnių minčių, pamokinių ir pasiryžimų apturėjau!

Būdavo, eini ir štai prieš tave ant tyrų smilčių pastebi mažą titnaginę vilyčios galvelę. Paimi į ranką — ir kiek tuomet minčių ateidavo į galvą!... Juk čia daug metų atgal raudonspalvieji žmonės viešpatavo ir gyveno tarp šlamuojančių girių. Taip, čia ir plėšrieji žvėrys tuomet staugė, ir vilyčios liekdavo kaip žaibas — visa tai man tyliai pasako ši mažoji liekana.

Kaip tuomet norėjau sužinoti kas per vieni tie žmonės buvo! Kaip stengiausi sužinoti jų būdą, troškimus ir santykius su Dievu ir artimu! Juk, ar galimas daiktas, aš mintijau, kad jie gyvendami tarp majestotiškų girių, prie tyrų ežerų ir upių, po mėlyną dangum ir skaisčiais saulės spinduliais, nebūtų išdavę kilnių, dorų ir šventų asmenų atatinančių Dievo suteiktoms jiems dovanoms? Ar galimas daiktas, kad jie buvo iš prigimties, be jokios priežasties, žiaurūs, kaip kai kurie istorikai mums paduoda?

Į šiuos klausimus neatsakydavo nei švelnūs vėjelis, nei senovės pramintas takelis, nei šlamuojantis miškelis, nei titnaginė vilyčios galvelė. Bet yra tokių istorikų, kurie aprašo, kaip nuo indijonų buvo atimtos jų žemės, kaip jie buvo įpratinti gerti jiems nežinomą svaiginantį gėrimą, kaip godūs medžiotojai ant jų valdomųjų plotų išskerdė milijonus stumbrių vien dėl jų kailių, už kuriuos gaudavo 5 dol., palikdami visą kitą sugedimui, ir pagaliau, kaip indijonai netekę maisto sirgo ir mirė, ir buvo žudomi už

pasipriešinimą šiam žygiui. Ir anų laikų rašytojas, Washington Irving, matydamas indijonų skriaudimą ir žudymą, iš skausmo rašė: "Kiek drąsių ir kilnių Gamtos grynos padirbystės širdžių buvo nušautas ir sumindžiotas į dulkes!"

Istorija parodo, kad buvo drąsių, kilnių ir krikščioniškos dvasios vedamų žmonių net ir tarp indijonų; šios dorybės pasireiškė tokiuose asmenyse, kaip, pavyzdžiui:

Massasoit, garsus indijonų vadas, kuris su savo žmonėmis taip gailėtingai pasielgė su puritonais, gelbėdamas juos nuo bado ir maro, kuris juos ištiko po atkeliavimo į Ameriką 1620 metais.

Pocahontas, jauna mergaitė, kurios užtarymu kapitonas John Smith, kovoje paimtas nelaisvėn, buvo išgelbėtas nuo mirties ir vėliau paleistas.

Alexander Robinson, Pottowatamie indijonų vadas, kuris 1830 m. įspėjo garsųjį kailių pirkėją Jos. Bailley (gyv. dabartinėje Bailleytown, 10 mylių į vakarus nuo Michigan City, Ind.), kad persikeltų ant aukštesnių vietų ir prisirengtų ilgai, su giliu sniegu žiemai ir dideliu pavasario potvyniui. Jo pranešimas, kad tokios žiemos ateina tik 80 m. laikotarpiais, pagal jo bočių padavimu, tikrai išsipildė, bet Bailley su savo šeima, tarnais ir darbininkais, paklausę įspėjimo ir prisirengę nelaimėi, nenukentėj nuo baisios žiemos ar nuo didelio pavasario potvynio. Tas pats vadas mėgdavo kalbėtis apie tikėjimo dalykus su Bailley ir išklausedavo Mišių jo koplyčioje, kai misijonieriai tenai sustodavo.

O ką bekalbėti apie tuos visus nežinomus indijonus, kurie, priėmę Kristaus mokslą, pasišventė kaip vadai gelbėti misijonieriams nešti Kristaus mokslą kitoms indijonų gentims išsiskirsčiusiems po nežinomus Amerikos plotus.

Šie keli pavyzdžiai rodo, kad buvo kilnių, pasiaukojusių asmenų tarp indijonų, bet gražiausia ir kilniausia iš jų visų buvo *Katarina Tekakwitha*.

Katarina gimė 1656 metais Mohawk'ų indijonų kaimely vardu Ossernemon, New York valstybėj. Šis kaimelis dabar yra va-

dinamas Auriesville ir yra apie 7 m. į vakarus nuo Amsterdam ir 4 m. į rytus nuo Fonda, N. Y.

Jos tėvas buvo Mohawk'ų gentės indijonas, o motina buvo Algonquinų gentės krikščionė-nelaisvė. Jos dorybės taip patraukė jį, kad jis ėmė ją už žmoną.

Kai Katarina buvo 4 m. amžiaus, jos tėvai ir brolis mirė nuo rauplių. Ji taip pat apsirgo ta liga, ir nors pasveiko, visgi liga sukreivino jos kūną ir apsilpnino akis. Tuomet ji pateko po globa jos dėdės, žymaus asmens Mohawk'ų tarpe, kuris su savo žmona ją ir augino, tikėdamies naminės pagelbos jai paaugėjus. Be to, jie darė planus ją leisti už vyro, kuris rūpintusi ir jais, ypač senatvėje. Iš šios priežasties Katarina, dar jauna būdama pergyveno daug kovų, nes dėdė ir teta visokiais prigaunančiais būdais bandė ją išduoti už vyro, bet ji visados sugebėdavo pramatyti jų planus ir išsisukindavo iš jų spastų.

Nors Katarina buvo pramokus šiek-tiek tikėjimo nuo jos tikinčiosios motinėls, visgi vienuolikai metų suėjus ji dar nebuvo pakrikštyta, nes lig to laiko Mohawk'ai nebuvo įsileidę misijonierių jų tarpan. 1666 m. jie buvo Gen. de Tracy pergalėti kovoje, ir po to prasidėjo taika tarp jų ir prancūzų. Pasėkmės šios kovos buvo tokios, kad jie pakeitė jų nusistatymą prieš misijonierius ir 1667 m. 3 tėvai Jėzuitai: Fremin, Bryas ir Pierron pradėjo apaštalaui jų tarpe.

Katarina, suprasdama misijonierių atėjimo reikšmę, džiaugėsi jų priėmimu ir labai mėgo jų pasikalbėjimų klausyti. Ji gėrėjosi jų kuklumu ir pamaldumu, kas labiausia ir uždegė jos širdyje Dievo meilę. Ji troško pasikalbėti su jais, bet būdama iš prigimties nedrasi, ir, bijodama sukelti jos dėdės neapykantą, ji laukė tolimesnės progos pareikšti jiems savo širdies troškimus. Bet ji visados pribūdavo bendroms maldoms, pamokoms, ir laukė laukė tos dienos, kuomet ji galės priimti šv. Krikštą.

Tais laikais misijonieriai Kanadoj buvo įsteigę miestelį vardu Laprerie ir į šį miestelį jie išsiųsdavo pakrikštytus indijonus, kad jie čia misijonierių stotyje galėtų labiau išgilinti į Kristaus mokslą ir gyventi sulyg tuo mokslu. Kaip Katarinai širdį skaudėdavo matant jos pažįstamus tenai keliaujant, ir atjaučiant, kad ji dar nėra krikščionė! Šis skausmas padidėjo, kuomet jos dėdė pasidarė neprielankus misijonieriams dėl jų išsiuntimo pakrikštytų narių į Kanadą, ir dėl jo nusi-

statymo prieš jos tapimu krikščione. Taip ji per 8 metus dirbo ir kentėjo melsdama tos dienos, kai bus pakrikštyta. Ir jos maldos buvo išklausytos. Vieną dieną, kai ji gulėjo savo bakužėje kentėdama nuo skaudančių akių ir kojos, netikėtai įėjo tėvas de Lamberville, rodos, Dievo siūstas. Nors tuomet pas ją lankėsi dvi moteri, visgi ji nesidrovėjo kunigui išlieti savo širdies troškimus ir meldė šv. Krikšto. Kunigas, žinodamas jos giminių priešinimosi, išpėjo ją. Bet ji buvo taip pasiryžius išpildyti savo norą, kad kunigas negalėjo atsisakyti, ir apsiėmė ją pakrikštyti; tik ne tuo laiku.

Po tolimesnio pasimokinimo Katarina buvo prisirengus Krikštui, ir 1676 m. Gandaouaghe kaimelio gražiai papuoštoj koplytėlėj ji tapo krikščione. Kokį gilų išpūdį ji padarė visiems tą dieną! Ji, kuri atsižymėjo savo gailėstingumu, darbštumu, kuklumu ir pamaldumu, dabar tapo gražiausiu pavyzdžiu savo žmonėms. Įsivaizduokite ją einant kukliu, lengvu, medeliais apsodintu keliu į mažą koplytėlę priimti taip ilgai laukto Krikšto! Įsivaizduokite jos džiaugsmą priėmus Krikštą, jos dėkingumą ir gilų atjautimą pašvenčiamosios Dievo malonės! Tokią pagarbą ji iššaukė iš visų tą dieną, kuri lig šiai dienai nėra užgesus!

Po Krikšto priėmimo, Katarina pašiliko jos kaimely — melsdama, dirbdama ir darydama gailėstingumo darbus. Bet jos šventas gyvenimas buvo nuolatinis perspėjimas kaimo pasileidusiems žmonėms pasitaisyti, ir už tai jie pradėjo ją persekioti apkalbinėjimais, gundymais ir apjuokimais. Šis persekiojimas ją vertė labiau pasitikėti Dievu ir, kai ji gulėjo serganti savo bakužėje, rožančius buvo jos neatskiriamas draugas. Tėvas de Lamberville matydamas jos karžygiškas dorybes, pamokė ją tobulesnio Kristaus sekimo. Ji taip pakilo šiame moksle, kad pradėjo galvoti apie atsitraukimą į Laprerie, kur tenai galėtų sulig šio mokslo labiau gyventi. Iš Laprerie atkeliausiasieji pasakodavo, kokį gražų ir pamaldų gyvenimą indijonai tenai vedė. Vadai arba paprastieji indijonai išėję į tolimą medžioklinę kelionę užeidavo čionai patirti, kokį gyvenimą jų tautiečiai veda, ir jiems taip patikdavo, kad dažnai ir patys čionai apsigyvendavo. Jau 22 indijonų gentės turėjo savo narių gyvenančių Laprerie miestely.

Tarp indijonų atsirado ir apaštaly; vienas jų vardu Garonhiague laikui bėgant atkeliaavo į Katarinos kaimely. Čionai beskelb-

damas Kristaus mokslą jis turėjo laimę susipažinti su Katarina, jos gyvenimu ir troškimais, ir, tapęs Dievo įrankiu, jis pagelbėjo jai pabėgti į Laprairie misijos stotį, kas reikalavo nemaža vargų bei pavojų pergyventi.

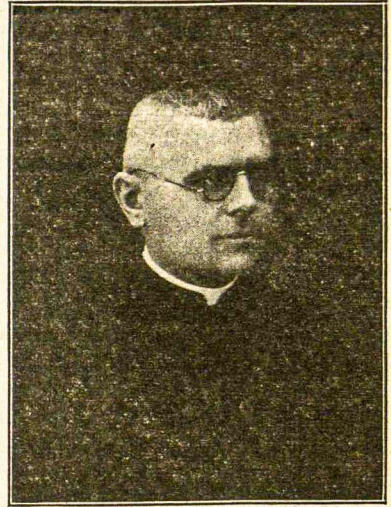
Tėvas de Lamberville, supažindindamas Laprairie misijos viršininką su Katarina rašė jam, kad ji gyvens jo stotyje, ir prašo, kad jis būtų jos vadu, nes neužilgo jis patirs kokią brangenybę jam atsiuntė; prašo, kad saugotų tą brangenybę gerai, ir linki, kad ji per jo rankas pelnytų Dievui didesnę garbę, ir išganymą sielų, kurios Jam yra labai brangios.

Laprairie Katarina buvo apgyvendinta pas labai gerą ir pamaldžią šeimą; čia jai buvo pavesta prirengimas moterų ir merginų prie Krikšto. Liuoslaikiu ji išeidavo prie šv. Lawrence upės krantų, kur prie didelio kryžiaus ji mėgdavo melstis. Jei cras buvo blogas koplyčia buvo jos dažniausia lankoma vieta. Rytaiš ji išbūdavo joje nuo pirmų Mišių 4 val. iki paskutinių, o vakarais visados pribūdavo bendroms maldoms. Už tokį pamaldumą misijonieriai prileido ją prie pirmos šv. Komunijos pirmose Kalėdose po jos atkeliavimo, nors kiti daug ilgiau turėjo laukti.

Laikui bėgant Katarinos pamaldumas privedė ją prie aštrios atgailos, nes ji troško labiau susivienyti su Kristumi per kentėjimus. Bet misijonieriai sužinoję apie šias atgailas, uždraudė jai toliau jas vykdyti, nes jos kūnas ir taip jau buvo ligos suvargintas.

Laprairie misijos stotyje Katarina norėjo gyventi tokį gyvenimą, kurs labiausia Kristui patiktų, ir ji suprato, kad panystė labiausia atitiko tokį gyvenimą. Tačiau, atsirado sandraugė, kuri norėjo įtikinti ją, kad jai labiau pritiktų vesti gyvenimą moterystėje; ji net jau buvo pradėjus planus daryti, kad pagelbėjus Katarinai šiame dalyke. Katarina pasikalbėjo su savo dvasios tėvu kun. Cholenece ir šio pasikalbėjimo pasekmės buvo tokios, kad ji pasiryžo padaryti skaistybės įžadą ir vesti panystės gyvenimą, kas ir įvyko Apreiškimo šventėje, kovo 25 d., 1679 m. Ji buvo pirma indijonų mergina padaryti tokią auką. Koks kilnumas, šventumas tokioje paprastoje girių mergelėje! Po šio įvykio misijonieriams buvo daug lengviau tęsti savo darbą, nes indijonai pradė-

ATVYKO T. MARIJONŲ GENEROLAS DIDŽ. GERB. KUN. A. CIKOTO, M.I.C.

Chicago, Ill. — Pirmadienį, balandžio 12 d. į Chicago atvyko Tėvų Marijonų Generolas didž. gerb. kun. Andriejus Cikoto. Amerikon atvyko prieš savaitę, ir misijas laikė Omaha, Nebr. kun. Juozo Jusevičiaus klebonaujančioje bažnyčioje nuo kovo 31 iki balandžio 11 d.

Didž. gerb. svečias atvyko padaryti kانونišką vizitą Amerikoje Tėvų Marijonų provincijoje. Paskutinį kartą didž. gerb. kun. A. Cikoto lankėsi 1934 metais.

jo lenktyniotis dorybėse, imant Katariną kaip pavyzdį.

1680 m. Katarina susirgo ir per 2 mėnesius ji pergyveno didžiausias kančias. Tie, kurie ją lankydamas, į jos bakužę įeidavo su didžiausia pagarba, kaip į kokią šventyklą. Jiems buvo didelė malonė matyti jos kantrumą kentėjimuose, ir klausyti ją kalbant apie dvasinius dalykus. Didžioje Savaitėje ji priėmė Viatiką, o trečiadienį tos savaitės, balandžio 17 d., pilnoje sąmonėje ji mirė laikydama kryželį ir kartodama: "Jėzau, Tave myliu." Visi žiūrėjo į ją, kaip į jį šventąją. Netrukus po to, kai jos kūnas tapo iškilmingai palaidotas, žmonės ėmė gausiai lankyti jos kapą; maldos ir novenos prie jo buvo laikomos. Greitu laiku Katarina parodė savo užtarymo galybę, nes stebuklai pasireiškė, kurie tęsiasi iki šiai dienai.

Šiurpus Įvykis Lietuvoje

NAKTI į vasario 20 d., Žagarėje nežinomi niekšai įlindę per langą į senosios Žagarės bažnyčios rusį išniekino palaimintosios Barbaros palaikus, kurie jau keli šimtmečiai gulėjo bažnyčios rūsyje. Niekšai, ar niekšas, atidares karstą, išėmę palaimintosios Barbaros palaikus, išmetė po miestą. Karsto dugną išnešė ant šventoriaus ir apvožtą padėjo ant žemės, o karsto viršų nunešė už šventoriaus ir statmenai atrėmė į šventoriaus sieną. Niekadariams to biaurus darbo dar neužteko: jie dar nuplėšė šaulių būrio iškabą, sudaužė šaulių ir miesto savivaldybės senesniąją skelbimų vitriną. Žagarės miestą ir apylinkę labai sujaudino šie šiurpūs darbai.

Trumpai primintina palaimintosios Barbaros reikšmė šio krašto katalikiškajai visuomenei. Žinoma, kad Barbora Umestauskaitė gyveno Žagarės apylinkėj maždaug 1600-1630 metais ir mirusi dėl tobulo gyvenimo palaidota senosios Žagarės bažnyčios pagrindyje. Ilgainiui žmonės Barborą pradėjo laikyti šventąja, nors vyriausios dvasiškijos ji pripažinta tik palaimintąja. Apie palaimintosios Barbaros galią iš senesniųjų žmonių daug padavimų galima išgirsti. Čia per porą šimtmečių žmonės plūsdavo iš visur prie palaimintosios Barbaros karsto, meldamiesi prašydavo įvairių malonių, ypač sveikatos. Bažnyčios archyve yra užrašyta virš šimto stebuklingų pagijimų žmonių, atvykusių net iš Rygos, Telšių, Tauragės ir kitų vietų. Palaimintosios Barbaros vardas buvo žinomas ir toliau. Sakoma, kad rusų didikas Uariškinas (čia turėjęs savo dvarus) lankydavosi prie palaimintosios Barbaros karsto ir prašydavo sau sveikatos. Yra žinoma, kad palaimintosios Barbaros garsas padėjo čia šiam krašte išlaikyti lietuviškumą, atsispirti katalikybei prie protestantizmo bangą, tuo laiku plūdusią Lietuvoje, o vėliau ir nuo rusinimo.

Reikia tikėtis, jog policija greit suras niekšus. ("L. A.")

Kaip Ji Rado Tikėjimą?

Viena Norvegijos mokytoja keliavo į Italiją pamatyti didžiū meno kūrinių. Ji buvo protestantė. Kai ji lankėsi Florencijoje, prie jos priėjo viena moteris ir padavė paveikslėlį. Mokytoja manė, kad tai pavargėlė ir

jau norėjo duoti išmaldos. Bet moteris tuoj pasišalino. Grįžusi į viešbutį mokytoja pamėmė paveikslėlį pažiūrėti. Tai buvo šv. Teresėlės Kudikėlio Jėzaus atvaizdas, o antroje pusėje skelbimas apie "Sielos Istoriją."

Mokytoja knyga ėmė įdomautis ir tuoj nusipirko. Toji knyga ir tos šventosios gyvenimas taip ją paveikė, kad ji grįžusi į Norvegiją perėjo Katalikų bažnyčion. ("Š.")

MEILĖS PRIPARODYMAS

BROLIS Jonas buvo nusiminęs. Štai čia Afrikos gilumoje, jis moliai, pasišventusiai darbavosi ir be atidėliojimo vietiniams gyventojams, kiek galėjo, skelbė Kristaus meilės naujieną. Tačiau, išrodė, kad Kristaus karalystės sėkla nesužels ir niekad šių juodukų širdyse atneš lauktino vaisiaus, nes per visus šiuos sunkaus darbo mėnesius, nesimatė, kad nors vienas juodukų būtų atsivertęs ar nors parodęs noro priimti Kristaus mokslo. Brolis Jonas išėjo iš savo triobelio ir žengė į tankiai apaugusį mišką. Manė sau, 'pasivaikščiosiu sau, o gal ir geriau tada būsiu nusiutekęs.' Miške visur tik žvembėjimas, ošimas; vabalai, sparnuočiai visur savo mišrais balsais pritarė lyg kokiam slaptinam giedojimui. Brolis Jonas eidamas kokia ten popiera vis vėdinosi.

Po kurio laiko, prisiartinė Jonas prie kaimelio. Sustojo, ir sau pašnibždėjo: "Nekelsiu kojos į šį kaimelį. Jau geriau eisiu aplink!" Tada pasuko jis į kairę pusę.

Mat, šio kaimelio viršininkas, karaliukas, jau ne labai mėgo balto žmogaus ar jojo skelbiamos tikybos. Ir Broli Joną dvasinė vyriausybė buvo perspėjęs, kiek galima nesirodyti šio kaimelio apielinkėje.

Tik staiga dešinėje pusėje pasigirdo šūkavimai ir žviegimai. Brolis Jonas atsigrėžė. Balsai, rodėsi, atėjo iš kaimelio pusės. Dabar Brolis Jonas pažino vaikų žviegiančių balsus. Tada pasigirdo žemas, gilus, gerklinis urzgėjimas, o po to, garsus kriokimas.

"Liūtas kaimelyje!" su pasibaisėjimu sušuko Brolis Jonas.

Brolis Jonas net nepajuto, kaip jis greitai ėmė bėgti kaimo link. Po Keleta minučių, jis pasiekė miško galą ir pribėgo prie

kaimelio. Aplinkui riogsojo gyventojų triobėsiai, o ir štai koks reginys prieš Joną! Vyrai, moterys, vaikai visur bėginėja, šūkauja, žviegia. Vieni bėgo į namelius, kiti kur galėjo slėpėsi. Vaikai, lyg nežinodami ką bedaryti, bėginėjo tai į vieną pusę, tai į kitą.

Netoli vieno triobėsio stovėjo didelis, gauzuotas liūtas. Žvėris tyliai stovėjo ir žvalgėsi. Matyt, tiek daug buvo žmonių, kad nežinojo liūtas kurį pirmiausia pulti. O iš visų pusių nežmoniški balsai, spieginiai. Po kurio laiko, liūtas žerinėiomis akimis pasižiūrėjo į mažą netoli stovintį, maždaug penkių metų vaiką. Brolis Jonas pastebėjo kaip liūtas ėmė iš lėto slinkti vaikelio link; aišku, kad žvėris šį vaiką pasirinko sau kaip auką.

Žaibo greitumu, Brolis Jonas, savo lazda nešinas, puolė prie juoduko vaiko. Ir liūtas pašoko tuo pačiu metu kaip Jonas. Vaikas suprato, kad liūtas artinasi prie jo, ir ėmė klykti. Liūtas subaubė, vaikas valandėlę stovėjo ant vietos, tada ėmė bėgti artimo triobėsio link. Ir Brolis Jonas bėgo prie to paties namuko. Liūtas bėgdamas, keturis sykius šuoliais pašoko, taip, kad kiekvienas šokimas jį nešė vis arčiau bėgančio vaikiuko. Vaikas pasiekė triobelio duris, bet į ką ten pataikęs, parpuolė tarpduryje, ir išsitiesė ant žemės.

Brolis Jonas pašoko, ir atsistojo prie pat durų. Liūtas staiga priėjo prie balto žmogaus ir sustojo. Brolis Jonas nesvyravo; jis pamojė liūtui lazda ir iš visos gerklės surėkė. Liūtas, rodos, lyg susimaišė, valandėlę dirstelėjo, atsigrėžė, ir greitai nubėgo atgal į mišką, pranyko.

Liūtui išnykus, vietiniai gyventojai subėgo, ir čiauškėdami bei tauškėdami, apsupo Brolį Joną. Jonas tegalėjo suprasti keleta žodžių, kuriuos gyventojai kalbėjo, tačiau ir taip jis galėjo iš žmonių elgėsio numanyti, jog jie jam buvo dėkingi. Gyventojai ir toliau vis kalbėjo, Jonui lenkėsi ir šaipėsi.

Brolis Jonas tada įėjo į triobelę ir rado ten pirmiau minėtą vaikelį, kuris mėgino kampe pasislėpti. Vargšas vaikas verkė, ir matyt, buvo baisiai nugązdintas. Kada Brolis Jonas vaiką paėmė už rankos, vaikas nežmoniškai suklykė, nes jis pamanė, kad liūtas jį griebia. Bet, Jonas maloniai paėmė taus Karaliaus Laivas” suteikia daug ap-

vaiką į savo rankas ir jį išnešė laukan. Vaikas greitai sustojo verkęs, kai Jonas tuo tarpu ramino vaiką; bet karts nuo karto, vaikas vis raudėjo.

Brolis Jonas dar pasiliko kaimelyje apie pusvalandį, ir po to atsisveikino su gyventojais.

* * *

Apie savaitę vėliau, Brolis Jonas susilaukė lankytojų. Šie buvo iš ano minėto kaimo, kur buvo įvykęs minėtas nuostabus nuotykis. Lankytojų tarpe buvo taip pat ir kaimo karaliukas. Šis su savimi atšivedė ir Prancūzą vertėją, nes juodukas viršininkas nebuvo tikras, ar Brolis Jonas supras visą ką karaliukas norėjo jam pasakyti. Nes, viršininkas turėjo Broliui Jonui labai svarbią žinią.

“Mes norime, kad baltasis žmogus ateitų į mūsų kaimą,” kalbėjo karaliukas per savo vertėją, “ir išmokytų mano žmones balto žmogaus mokslą ir, kad papasakotų mums apie Jėzų Kristų.”

“Bet, juk, karaliukas mums uždraudė žengti į jo kaimą,” atsiliepė Brolis Jonas.

Kada Prancūzas vertėjas juodukui karaliukui išaiškino ką Brolis Jonas jam norėjo pasakyti, juodukas viršininkas prasarė. “Jei žmogus drįsta savo gyvybę statyti į pavojų, idant išgelbėtų nevertu juoduko vaiko gyvybę, taip kaip Jūs kad padarėte, tą žmogų verta sekti. Aš noriu, kad Tamsta išmokintumei mano žmones.”

Po ilgo pasisvečiavimo ir gražių pasikalbėjimų, Brolis Jonas pasižadėjo daryti visa, kad misijonieriai atvyktų į šių žmonių kaimelį ir jiems apsakinėtų Kristaus Mokslą.

Misijonierius.

Laiškas Iš Okupuotos Lietuvos

Valkininkas, 1937-14-III.

Gerbiamoji Redakcija:

Nuoširdžiai dėkoju už siuntinęjimą “Kristaus Karaliaus Laivo” ir už atsiųstus kalendorius 1936 m. ir 1937 m. “Kristaus Karaliaus Laivas” yra vienintelė mano paguoda šioj ašarų pakalnėje, kaip lygiai “Kristaus Karaliaus Laivas” suteikia daug ap-

švietos ir mano pažįstamiems, kurie gauna nuo manęs pasiskaityti. Tat, lai sekmingai skleidžia "K. K. Laivas" skaisčiausia idėja visame pasaulyje. Linkiu taipgi "Kristaus Karaliaus Laivo" pasekėjams, kaip tai, didžiai gerb. kun. J. Navickui, ilgai ir sekmingai darbuotis Kristaus vynyne, o labai apgailestaujančiam mirusiam Kristaus apaštalui gerb. kun. V. Kulikauskui teisingo Dieviško atlyginimo už jo pasidarbavimą.

Su gilia pagarba,

Anielė Jakavičiūtė.

RĖMĖJŲ PRAMOGA GRAŽIAI PAVYKO

Town or Lake (Chicago). — Sekmadienį, kovo 28 d. Tėvų Marijonų Rėmėjų 8 skyrius buvo surengęs kauliukų žaidimo pramogėlę, į kurią atsilankė žmonių neperdaugiausia, nors ir tikiėtų buvo gana daug išplatinta. To priežastis, buvo lietus, kuris kaip tik apie tą laiką pasirodė. Nors ir gaila vietiniams darbuotojams-oms, kad taip įvyko, bet visgi pramoga, galima sakyti, labai gerai pavyko ir nemažai pelno atnešė. Tarpe vietinių, buvo atsilankę ir svečių iš kitų kolonijų, kaip tai: Melrose Park, Marquette Park, Archer Heights, Brighton Park, West Side ir, tarpe kurių taipgi teikėsi atsilankyti gerb. kleb. kun. Al. Skripkus, kuris nuoširdžiai parėmė gražų darbą ir džiaugėsi, kad nors ir blogas noras, bet visgi žmonių atsilankė. Pramogoj taipgi dalyvavo Chicagos apskr. Marijonų Rėmėjų dvasios vadas, kurs trumpai keliais žodžiais labai gražiai dėkėjo visiems atsilankiusiems ir svečiams, abelnai gerb. kleb. kun. Al. Skripkui ir visiems darbuotojams-oms, kurie tiek gražaus pasiaukojimo įdėjo rengdami pramogą ir gausybę gražių dovanų. Reikia pasakyti, kad Town of Lake lietuviai ne tik darbavosi, bet ir savo gausiomis aukėmis rėmė šį parengimą, kurių nuopelnus ir triusą spaudoj sunku apibūdinti. Tik vienas Dievulis tegali jiems atlyginti, nes tie brangūs rėmėjai-os dirba ne savo kokiai išsvajotai, bet Dievo garbei. Tokie darbai, kaip rėmimas parapijų, vienuolių ir kitų labdarinių darbų, reikia pasakyti, yra tikrai šventi ir karžygiški.

Taiigi, baigdamas šias kelias mintis, džiaugiuosi turėdamas progos dalyvauti jūsų tarpe, brangūs townoflakečiai, ir tikiuosi, kad ir ateityje, kata tik proga pasitaikys, malonėsiu atsilankyti ir gražiai draugiškai laiką praleisti jūsų tarpe. *Svety.*

Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Misienė L., Cleveland, Ohio	3.00
Lasevičienė A., Athol, Mass.	3.00
Neuronis L., Kearny, N. J.	3.00
Slavinskas J., Beckemeyer, Ill.	3.00
Urban A., Hoosick Falls, N. Y.	2.00
Šidlauskienė M., So. Boston, Mass. ..	3.00
Jasuniė C., Kewanee, Ill.	3.00
Morkus N., Brooklyn, N. Y.	2.00
Jurgelionis P., Worcester, Mass.	3.00
Daukšys J., Newark, N. J.	3.00
Karevčienė A., Scranton, Pa.	3.00
Glukenis M., Waterbury, Conn.	3.00
Plekavičienė E., Cambridge, Mass. ..	5.00
Balanda A., Waterbury, Conn.	2.00
Kučinskienė Ag., Cleveland, Ohio	4.00
Uzubalienė K., Rockford, Ill.	3.00
Barbauskas A., Homestead, Pa.	3.00
Mozeris J., Cicero, Ill.	7.00
Jankauskienė M., Philadelphia, Pa. ..	2.00
Biegenis B., Philadelphia, Pa.	3.00
Lazdauskienė, W. Philadelphia, Pa. ..	2.00
Stalbnienė, Philadelphia, Pa.	2.00

Visiems Rėmėjams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

T. Marijonų Rėmėjų Dr-jos Garbės Narė

A. † A.

KAZIMIERA BUKAUSKAITĖ

Užmigo Viešpatyje balandžio 3 d., 1937 m., Cicero, Illinois.

Tėvai Marijonai už jos sielą balandžio 6 d. atlaikė dviņas šv. Mišias. Visi Marijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jos sielą.

A. a. Kazimiera Tėvų Marijonų Vienuolijoj, kaipo tarnaitė darbavosi ilgus metus.

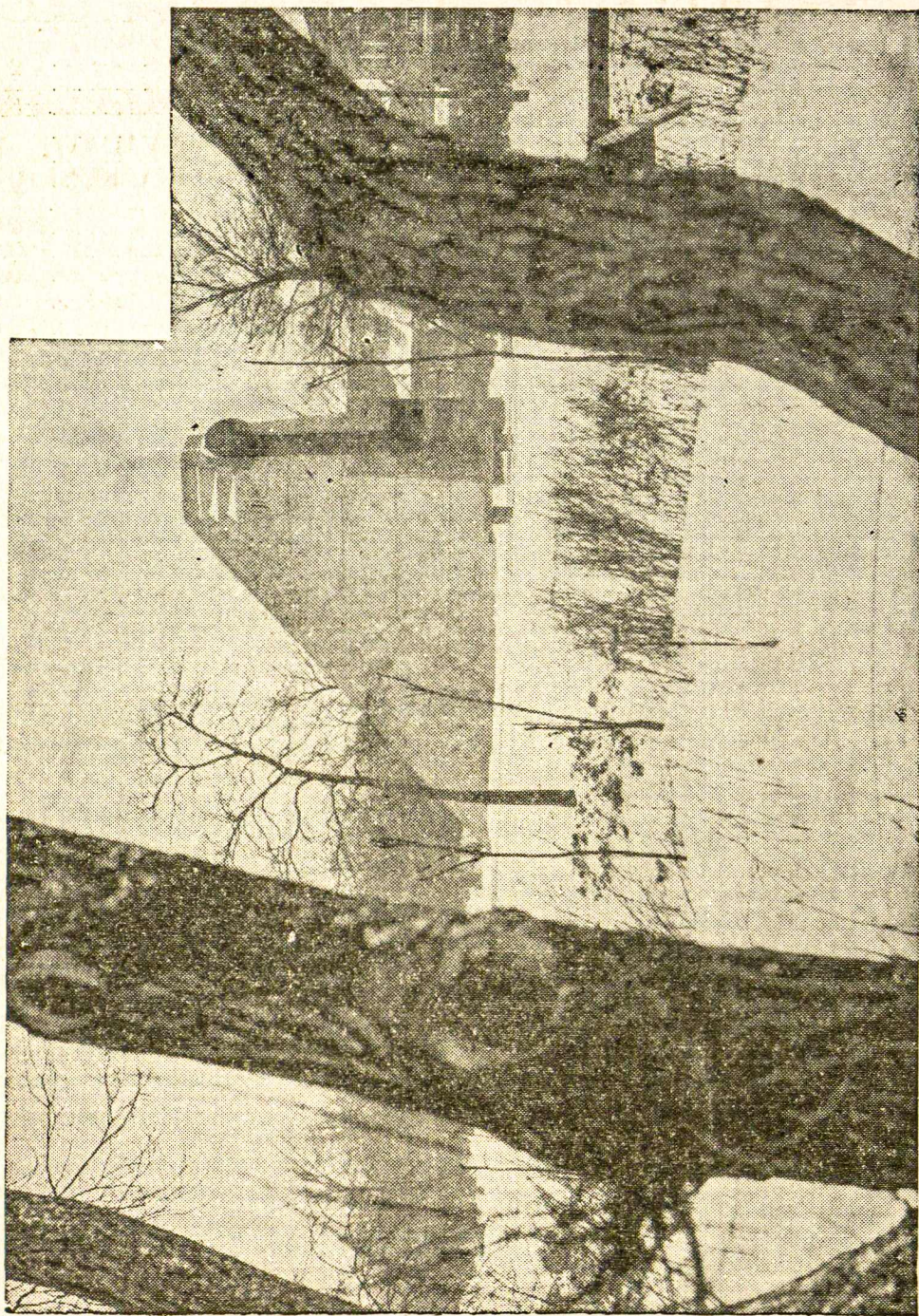
Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugijos Narys

A. † A.

M. KACERGIS

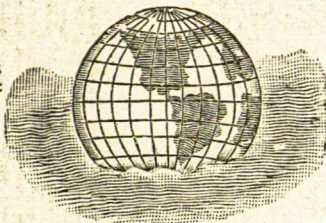
Užmigo Viešpatyje kovo 17 d., 1937 m., Woodbury, Conn.

Tėvai Marijonai už jo sielą atlaikys dviņas šv. Mišias balandžio 11 ir 18 dd. Visi Marijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi sukalbėti šv. Rožančiaus dalį už jo sielą.

Pavasario pradžia Chicagos Marquette Parke. Pro medžius matome Dariaus — Girėno paminklą. Šio parko apylinkėj glaudžiasi gražiausia Chicagos lietuvių kolonija su lietuvių Šv. Kryžiaus ligonine ir Šv. Kazimiero Akademija. Šią fotografiją nutraukė lietuvis fotografas Julian C. Urban ir St. Piežos deka buvo idėta į Chicago American.

Katalikų Pasaulyje

KATALIKAI KOVOJA PRIEŠ NACIŲ PLEBISCITĄ

Koelne, Vokietija. — Naciai sugalvojo šioj srity įvykdyti plebiscitą tikslu panaikinti katalikiškas mokyklas. Balandžio 5 d., visose bažnyčiose katalikai raginti priešintis plebiscitui ir jame nedalyvauti. Plebiscitas yra priešingas konordatui.

Paskutinėmis dienomis katalikų vadai paskleidė parapijose vyskupų bendrą ganytojišką laišką, kuriuo tėvams išaiškinama, kad nacių autoritetai, uždarinėdami katalikiškas mokyklas, varžo katalikams laisvę ir teises, kas yra griežtai priešinga konordatui.

“Kam vaikai priklauso?” klausia vyskupai laiške. Ir atsako: “Pirmiausia Dievui, antra, jums,—tėvams; trečia, jei vaikai katalikai — Katalikų Bažnyčiai. Šių tiesų niekas negali nugincyti.”

TARPTAUTINIS ŠEIMOS KONGRESAS

Šiais metais parodos metu Paryžiuje (Prancūzijoje) įvyks tarptautinis šeimos kongresas. Tame kongrese numatyta skaityti šie referatai: “Valstybė ir šeima,” “Bažnyčia ir šeima,” “Gimdymo kontrolė,” “Šeimos apsauga,” “Katalikų akcija ir šeima,” “Šeima ir švietimas” ir t. t. Į šį tarptautinį šeimos kongresą dalyvauti pakviesta ir Š. Amerikos lietuvių katalikų federacija.

ATSIVERTĖ ŽYMAUSIAS MASONAS

Prieš keletą dienų mirė turtingiausias Jugoslavijos pilietis, tautinio banko pirmininkas, kartu ir žymiausias Jugoslavijos laisvamanis — masonas. Tai Jurgis Vaifert. Jis jau 1890 m. buvo įsteigęs Jugoslavijos masonų ložę ir jai pirmininkavo. Bet prieš mirtį atsivertė, atliko išpažintį ir baisiai apgailėstavo savo klaidas. Jo testamentas dar ne žinomas, bet spėjama, kad jis katalikiškam mokslui plėsti palikęs didelę sumą. Šis įvykis smarkiai paveikęs visus masonus.

VIENUOLĖ IŠVADAVO AŠTUONIOLIKĄ KUNIGŲ

Sevilė, Ispanija. — Ispanijoje pagarsėjo Limonaro karmeličių seserų kongregacijos motina viršininė sesuo Pilar. Ji yra tikroji karžygė. Aštuonioliką kartų ji persirengė ir apsimetė radikalų raudoncsios milicijos nariu, kiekvieną kartą sugedėjo į Malagos kalėjimą ir kiekvieną kartą iš tenai išvedė po vieną kunigą, kurie ten buvo uždaryti.

Tai tikrai nepaprastas įvykis.

Jo Emin. kardinolas Ilundain, Sevilės arkivyskupas, atsišaukimu ragina Ispanijos gyventojus atstatyti ir patvarkyti šalį krikščionišku pagrindu. Kardinolas praneša, kad Sevilės arkivyskupiijos miesteliuose užmušta 27 kunigai. Visoj arkivyskupijoj radikalai sudegino 250 bažnyčių ir sunaikino visokius religinius daiktus.

PARDAVINĖJA PLĖŠIMAIŠ ĮGYTAS BRANGENYBES

Paryžius, Prancūzija. — Laikraštis *Le Matin* praneša, kad Barcelonos anarchistai pardavinėja plėšimais įgytas brangenybes (žinoma, jų didžiuma išplėsta iš kat. bažnyčių) vertės 6,500,000 dol. Su tuo fondu jie nori sudaryti keturias naujas tarptautines radikalų brigadas Barcelonoj, Valencijoje, Alicante ir Madride.

BETIKSLĖ BOLŠEVIKŲ KOVA SU RELIGIJA

Maskva. — Rusijos bolševikai randa, kad jiems nesiseka kovoti prieš religiją — bedievinai gyventojus, o ypač sodiečius. Bolševikų kova prieš religiją neturi pavykimo. Keliolika metų ši atkakli kova vedama ir “bebožnikų” organizacija polaiapsniui ima tirpti.

Ir Ukrainos komunistai daug susirūpinę nepavykimais kovoti prieš religiją. Tenai komunistų partija suplanavo įkurti mokyk-

lą priešreliginių agitatorių mokslinimui. Nori juos išmoksinti ir pasiųsti į kaimus bedievybei skleist.

Bolševikų laikraštis "Izviestija" rašo, kad komunistai turi daugiau susidomėti bedieviškąja propaganda, kadangi religija visur pradeda stiprėti. Kur buvo apgriauta, ten ji ir vėl atgija.

500 SUSITUOKUSIŲJŲ ŠVENTOJO TĖVO AUDIENCIJOJE

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Popiežius Pijus XI šiomis dienomis į audienciją priėmė ir palaimino 500 jaunavedžių.

Yra paprotys audiencijų laiku bučiuoti Popiežiaus žiedą. Sargyba tačiau iš kalno įspėjo jaunavedžius šį kartą to nedaryti, nes Popiežius dar pilnai nepasveikęs ir reikalinga nepaprasto saugumo.

LIETUVIAI AMERIKOJE

DALYVAVO SAVO KLEBONO KUNIGO JONO KURO LAIDOTUVĖSE

Sioux City, Iowa. — Mūsų kleb. kun. J. Čėsna gimė ir augo Seranton, Pa. Priklausė šv. Juozapo parapijai, kur laikė ir pirmąsias šv. Mišias (birželio 11 d., 1922 m.). Mirus a. a. kun. Jonui Kurui, dalyvavo laidotuvėse. Namo grįžo po savaitės.

Klebonui išvažiavus į laidotuves, mūsų koloniją aplankė Motina Aloyza, šv. Pranciškaus seserų vienuolyno viršininkė. Klebonas labai gailisi negavęs progos su ja pasikalbėti.

— Didįjį Penktadienį mūsų bažnyčioj buvo trijų valandų pamaldos (nuo 12 val. iki 3 val. popiet). Kleb. pasakė net aštronus pamokslus ir tarpe pamokslų su žmonėmis atkalbėjo po dalį rožančiaus. Ant galo apėita kryžiaus keliai. Mūsų bažnyčioj dar niekuomet nėra buvę tokių pamaldų. Žmonių pamaldose buvo daug.

PRADĖJO DAŽYTI ŠVČ. TREJYBĖS BAŽNYČIAJ

Wilkes-Barre, Pa. — Velykų antrąją dieną į Švč. Trejybės lietuvių bažnyčią kontraktoriai pradėjo vežti visokius prisirengimo prietaisus dažymo (maliavojimo) darbui.

Šis nepaprastai didelis bažnyčios dažymo darbas užims šešis mėnesius laiko ir kainuos \$10,000. Su gražiomis dekoracijomis ir pa-

veiksmais, su naujomis moderniškoms šviesomis, Švč. Trejybės bažnyčia bus viena iš gražiausių bažnyčių visoj rytinėj Pensilvanijoje. Visam bažnyčios dažymo ir bendrai taisymo darbui vadovauja visų wilkesdariečių gerbiamas klebonas kun. J. K. Miliauskas.

Nenorėdamas apsumkinti parapijiečių kokiais asesmentais, klebonas kun. J. K. Miliauskas atsišaukė į geraširdžius parapijiečius, taipgi ragino visas bažnytines draugijas, kad prisidėtų prie šio taip didelio darbo ir visų aukomis sukėlė virš \$5,000.00. Turi dar daug pasizadėjusių. Klebonas kun. J. K. Miliauskas mano, kaip parapijiečiai pamatys šį gražų darbą, tai nebus sunku sukelti ir likusią dalį kapitalo.

KUN. J. KASAKAIČIUI 25 METŲ KLEBONAVIMO JUBILIEJUS

Pittston, Pa. — Gegužės 16 d. sukanka 25 metai, kai kun. Jonas Kasakaitis garbingai klebonauja šv. Kazimiero lietuvių parapijoj. Kad šį savo mylimo klebono jubiliejų tinkamai atžymėti, parapijiečiai minėtoj dienoj parapijos salėj rengia didelį bankietą jo pagerbimui.

SERGA KUN. A. ŠVEDAS, M.I.C.

Thompson, Conn. — Jau savaitė, kai sunkokai serga kun. Antanas Švedas, Marianopolio kolegijos profesorius.

Linkime greit pasveikti!

50 VAIKŲ PRIĖMĖ SUTVIRTINIMO STKRAMENTĄ

Kencsha, Wisc. — Balandžio 4 d. mūsų bažnyčion buvo atvykęs J. E. arkiv. Samuelis A. Stritch ir suteikė parapijos vaikučiams Sutvirtinimo Sakramentą.

3 valandą, suvažiavus kunigams ir visiems susitvarkius, arkivyskupas iškilmingai buvo įlydėtas bažnyčion. Takas nuo klebonijos į bažnyčią abiem pusėm buvo nurikiuotas parapijiečiais. Procesija tikrai gražų įspūdį padarė. Arkivyskupas žengdamas į bažnyčią iškilmingoj procesijoje, visus laimino.

Sutvirtinimo Sakramentą priėmė 50 vaikučių: 17 berniukų ir 33 mergaitės. Berniukams prie pasirinkto vardo, arkivyskupas pridėjo dar ir šv. Juozapo vardą, pavesdamas juos Jo globai. Mergaičių pakausus, kieno globai jos norėtų pasivesti, visos vienbalsiai atsakė: Švč. Panelės Marijos globai! Taip ir buvo. Mergaitėms prie pasirinkto

vardo, arkivyskupas pridėjo dar ir Marijos vardą. Jis pavedė jas švč. Panelės Marijos globai, kad Ji gerame jas išlaikytų, „nes,“ tarė arkivyskupas, „jei mūsų moterys bus geros, tai nebus reikalo rūpintis vyrais... Moterys juos prižiūrėsiančios.“

Po Sutvirtinimo Sakramento suteikimo apeigų, arkivyskupas davęs švč. Sakramento palaiminimą. Ir panašiu būdu, kaip buvo įlydėtas bažnyčion, grįžo klebonijon.

Arkivyskupui atsidėkojant už suteiktas dvasines malones dvi mergaitės, Bronislava Čepukėnaitė ir Juzefa Masiulytė, Seselių gražiai išmokintos, visos parapijos vardu įteikė arkivyskupui dovanėlę ir didelę, gražių rožių puokštę.

PASIRODĖ NAUJAS KATALIKIŠKAS LAIKRAŠTIS

Penktadienį, balandžio 9 d. pirmą kartą pasirodė naujas lietuvių katalikų savaitraštis „Lietuvių Žinios.“ Laikraštį leidžia Lietuvių R. K. Literatūros Draugija, Inc., Cleveland, Ohio.

Pirmoji laida įdomi ir turininga. Prenumerata metams tik \$1.50; laikraštis eina kas penktadienis.

Reikia tik džiaugtis ir palinkėti šiam laikraščiu susilaukti kodaugiausia skaitytojų, plačiausios visuomenės paramos!

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

KLIERIKAI IŠGELBĖJO VAIKĄ

Kaunas. — Sekmadienį, kovo 21 d. vakaro 6 val. Povilas Bivainis, 10 metų vieno sargo vaikas, papuolė ant ledo lyties, kuri pradėjo Nerimi plaukti, vaikas šoko tuoj ant kito ledo, bet visas sušlapo. Vos ne vos užsikasė ant ledo netoli seminarijos, kur suteka Nemunas su Nerimi. Jį rėkiant išgirdo klierikas Valatka ir seminarijos tarnautojai. Kostas Krištapaitis užsimovė ilgus guminius batus, pasiėmė lentas ir ėjo gelbėti. 7 val. vaiką išgelbėjo ir klierikų Čukuro ir Valatkos rūpesčiu nugabeno pas tėvus Birštono gatvėj.

KIEK KAUNE BAŽNYČIŲ

Kaunas. — Šiame mieste ir priemiesčiuose yra 21 katalikų bažnyčia: Seminarijos, šv. Trejybės, Jėzuitų, Vytauto, Bazilika, Studen-

tų, Benediktinių, Marijonų, Įgulos, Karmelitų, Priskėlimo, šv. Antano, Pranciškonų (Žal. K.), Viliampolės, Petrašiūnų, Pažaislio, Panemunės, Šančių, Šančių įgulos, Fredos ir Aleksoto. Kopyčios yra šios: šv. Zitos, Saulės rūmų, Marijonų, seserų pranciškonų (Žemaičių ir Pažangos g.), šv. Luko, Darbo namų (Italijos g. 24), Karo ligoninės, Medic. F-to ir kelios privacios ne viešos.

POTVYNIŲ PAVOJUS

Rusnė. — Potvynis Nemuno žemupyje pasiekė katastrofinę 1888 ir 1917 m. duomenų. Apsemta daug kaimų, kurių normaliai nepasiekdavo. Priešais Tilžę Panemunės miestelis guli visai po vandeniu. Turgaus aikštėje vanduo siekia 2 m. aukštį. Vanduo užplūdo labai staigiai ir padaryta ligšiol neapskaičiuotų daug nuostolių. Nemuno ištakoje dirba trys ledlaužiai, bet ledas dar tvirtas. Vyksta susikimšimai. Rusnės miestelis kelios dienos visiškai nuo pasaulio atskirtas.

SALEZIEČIŲ MIESTUI — VYTĖNUOSE

naujosios bažnyčios ir vienuolyno statybos paruošiamieji darbai vis eina, medžiaga plaukia iš visų kraštų. Vienuolynas suprojektuotas 3 aukštų, išilgai po 19 langų, o bažnytėlė — po 7 langus. Ji bus gražaus stiliaus ir su bokštu šone. Tuo būdu prie senosios Geldgaudų pilies išaugs vienas iš gražiausių miestelių prie Nemuno.

MALDAKNYGĖS

<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juodais gerais virš. paaukuotais lapų kraštais	\$3.75
<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juod. odos virš. paaukuotais lapų kraštais ..	\$4.00
<i>Naujas Aukso Altorius</i> — juodais odos virš. paaukuotais lapų kraštais ..	\$1.75
<i>Angelas Sargas</i> — juod. paauk. virš. ..	\$1.50
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — odos virš.	\$1.25
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — raud. lap. kraštais	60c
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — odos viršeliais	\$1.50
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — juod. gerais virš. ...	75c
<i>Šventas Dievas</i> — juod. gerais viršeliais didelėmis raidėmis	\$2.50
<i>Jėzus Mano Pagelba</i> — didelėmis raidėmis	\$2.50

“DRAUGO” KNYGYNAS

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

IDOMIOS REKOLEKCIJOS PER RADIJA

Tverai. — Pastaruoju laiku žmonėms labai patiko Radio rekolekcijos, kurias transliavo iš Įgulos bažnyčios. Pas turinčius radio aparatus prisirinkdavo pilni kambariai klausytojų.

KNYGNEŠIO 79 METŲ SUKAKTIS

Rozalimas. — Rozalime kovo m. 21 d. buvo senelio knygnešio, visuomenininko, ilgamečio Rozalimo klebono, o dabar altaristo, kun. K. Grinkevičiaus, 70 m. sukaktuvių minėjimas valsčiaus salėje. Iškilnėse dalyvavo visa vietos šviesuomenė ir sausakimša salė rozalimiečių, dėkodama jubiliatui už sekmingą darbuotę Dievui ir Tėv. nei.

KLEBONĄ APIPLĖŠIUSIEJI KALĖS IKI GYVOS GALVOS

Kaunas. — Pernai gegužės iš 30 į 31 d. į Pabaisko klebono butą įsilaužė du ginkluoti su kaukėmis plėšikai. Kleboną paklupdė prie sienos ir grasindami nušausią reikalavo pinigų. Klebonas pinigų nedavė, sakydamas neturįs.

Tada plėšikai puolėsi mušti tarnaitę Stankeviūtę ir reikalavo pasakyti, kur klebonas laiko pinigus. Mušamoji surado kojinę, į kurią pinigai buvo sudėti, ir atidavė plėšikams. Kojinėje buvo apie 4,000 litų, keliolika dolerių ir rusų aukso rublių.

Plėšikai nusikaltimo vietoje paliko kaltą. Kriminalinė policija su šiuo įrankių susekė, kad plėšime dalyvavo kauniškis Jonas Dranseika. Padarius jo bute kratą, rasta apie 2,000 litų pinigais, o kedėje su dvigubu dugnu — du revolveriai.

Dranseika gynėsi ir kaltę metė Jonui Dranovui, girdi, jis atnešė pasaugoti pinigus ir ginklus.

Platinkite naudingiausių laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Bet prie klebonijos lango rasta pėda, kuri buvo Dranseikos. Vadinas, kleboną apiplėšė juodu abudu.

Kadangi juodu už sukčiovimus, plėšimus ir vagystes jau buvo anksčiau kelis kartus bausti, Kauno apygardos teismas šįkart abu nubaudė kelėti iki gyvos galvos.

PAMALDOS PRIEŠ KEIKSMUS

Kaunas. — Kovo 6 d. Įgulos bažnyčioje buvo sakoma konferencija Kauno vyrams, o kovo 7 d. toje pat bažnyčioje buvo jų pamaldos ir bendroji šv. Komunija. Šios pamaldos aukotos ta intencija, kad Lietuvoje išnyktų keiksmas ir nepadorios kalbos.

VĖL ISTREMIA LIETUVIŲ KUNIGĄ

Kaunas. — "V. R." praneša, kad Naugarėlio vicevaivada A. Kačmarčikas pasirašė sprendimą, kuriuo įsakė Pelesos klebonui kun. J. Tutinui per 30 d. išvykti iš Lenkijos valstybės ribų. Kun. Tutinas Vilniaus krašte gyvena nuo Didžiojo karo laikų.

Marijonų Vedamųjų Misijų Tvarkraštis

Velykų metu

Pittsburgh, Pa., kun. V. Vaišnoro klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 5—13 d., kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Lawrence, Mass., kun. Prano Juro klebonaujamoje bažnyčioje balandžio 5—13 d., kun. Juozas Vaškevičius, M.I.C.

Melrose Park, Ill., Mt. Carmel bažnyčioje, misijos balandžio 11—18 d.

Shenandoah, Pa., kun. Juozo A. Karaliaus klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 19—geg. 2 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C., ir kun. A. Morkūnas, M.I.C.

Philadelphia, Pa., kun. Igno Zimblio klebonaujamoje bažnyčioje, geg. 31—birž. 6 d., misijos, kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Cicero, Ill., kun. Jeronimo Vaičūno klebonaujamoje bažnyčioje, novena į šv. Antaną, birželio 4—13 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Kunigų Seminarijos Kopyčios Statybą!

AUKAS SIŪSKITE ŠIUO ADRESU:

☒ Tėvas JONAS JAKAITIS, M. I. C. — Marian Seminary — Hinsdale, Illinois